Alva og bjella i snøen

Mamma og pappa

Denne boken tilhører

_____

Velkommen til denne eksempelboken! Den er laget akkurat slik din egen blir, av bildene og valgene som vises ved siden av, og viser hvordan en fortelling fra Saga til deg kan se ut. Bla, les og forestill deg barnet ditt som helten i sitt eget eventyr.

Det var natten før julaften. Inne i huset duftet det av pepperkaker, safranboller og granbar. Alva hadde lagt den siste polkagriskaramellen på fatet da noe klang ved vinduet. Kling, kling, kling.

I snøen sto en liten reinkalv. Den hadde vinger, foldet sammen som to myke kapper langs ryggen, og en sølvfarget bjelle rundt halsen. Den så opp på Alva, så opp mot himmelen og trippet så med en bitteliten klauv. Mellom skyene gled noen mørke prikker bort over månen. Reinkalven prøvde å bre ut vingene, men foldet dem sammen igjen. Da løp Alva mot gangen.

Alva tok på seg lue, votter og støvler så fort at den ene votten kom på feil vei. «Det får være sånn», sa hun. Kald luft med duft av snø snek seg inn gjennom den åpne døren.

Reinkalven hadde allerede funnet en rekke små klauvspor. De lå i puddersnøen og pekte mot granskogen. Alva huket seg ned ved siden av dem. «Vi følger flokken», sa hun. «Ett steg om gangen.» Hun tenkte seg om og sa: «Ett gjennom granene.» Reinkalven tok et forsiktig steg. Bjellen svarte: kling. Alva tok ett til, og sammen fulgte de sporene mot de mørke trærne.

I granskogen var det stille på snøvis. Grenene hang hvite og runde, og iblant falt en snøklump ned med et lite plopp. Alva så klauvsporene først, to små merker og så to til. Hun fulgte dem nøye, slik hun gjorde når hun lette etter dyrespor etter et nytt snøfall.

Reinkalven skyndte seg tre steg, men en lav gren satte seg fast i den ene vingen. Den rykket til og ble stående stille. «Vent, jeg ser», sa Alva. Hun løftet forsiktig grenen unna. «Ett gjennom granene», minnet hun. Reinkalven gikk videre. Mellom stammene åpnet det seg en stor, hvit slette, og langt der ute hørtes en dyp bummm.

Bak den siste granen lå innsjøen, frosset og blank under snøen. Dypt der inne sang isen: bummm, bummm, som en kjempestor tromme langt under bakken. Ørene til reinkalven fór hver sin vei.

Men flokkens spor glimtet over innsjøen. De var ikke vanlige merker lenger. De lyste sølvhvitt og bandt sammen breddene som en smal vinterbro. Alva satte støvelen på det første glitrende sporet. «Ett gjennom granene», sa hun. Så så hun neste del av veien. «Og ett over isen.» Reinkalven ble stående en stund. Da sa bjellen kling, og den satte den lille klauven sin ved siden av Alvas.

Midt på innsjøen sang isen igjen, denne gangen lenger: bummm-bummm-bummm. Reinkalven tok et hopp. Bjellen skranglet så fort at Alva nesten mistet tellingen på stegene.

«Innsjøen er flink på bass», sa hun. «Men den trenger hjelp med resten.» Alva nynnet en liten snutt fra en julesang, mykt og litt skeivt. Reinkalven lyttet. Så satte den klauvene i de glitrende sporene, én etter én. Ett gjennom granene, ett over isen. På den andre siden ventet små gullgule prikker i mørket. Alva myste. «Snølykter!» sa hun, og økte farten.

Snølyktene sto på rekke og rad i en krokete linje, runde som boller av snø. I hver lykt flakket et lite lys. Det luktet svakt av varm stearin, selv om natten var kald og klar.

Mellom lyktene fant Alva flere klauvspor. Ett hadde tråkket like ved den gamle akebakken hennes. «De var her», sa hun. Hun så opp. Over lyktene reiste den høye bakken seg, hvit mot himmelen. «Ett gjennom granene, ett over isen, ett forbi lyktene.» Reinkalven strakte halsen mot toppen, men flokken var ikke å se. Bare vinden rørte seg der oppe. Alva begynte å gå mot bakken.

Bakken så dobbelt så høy ut da Alva sto ved foten av den. Her pleide hun å ake til kinnene ble røde og vottene tunge av snø. Nedover gikk det fort. Oppover var det mest pes.

«Vi tar små steg», sa hun. Reinkalven prøvde å klatre, skled bakover og satte seg plutselig midt i snøen. Vingene havnet på skakke. Alva knep munnen sammen for ikke å fnise, men skuldrene hennes ristet likevel. Reinkalven ga henne et veldig surt blikk. «Unnskyld», sa Alva og rakte fram hånden. «Ett gjennom granene, ett over isen, ett forbi lyktene, ett opp bakken.» Ett steg til. Så ett til.

Halvveis opp kom vinden rundt bakken. Den pisket snø over veien deres. Først ble sporene til reinkalven grunne. Så fyltes støvelsporene til Alva igjen, helt til de bare var myke groper som forsvant mens hun så på.

«Skynd deg litt», sa Alva. Hun tok to steg. Reinkalven tok ett. Hun tok to til, og den fulgte etter med bjellen stille mot brystet. Bak dem var granene, isen og lyktene, men vinden visket bort alt sammen. Alva sa veien høyt, som om ordene kunne holde den fast: «Ett gjennom granene, ett over isen, ett forbi lyktene, ett opp bakken.» Toppen var nær nå. Men ville flokken fortsatt være der?

På toppen var det ingen trær, bare himmel, vind og snø som løp til siden. Alva snudde seg. Der skulle veien deres ha ligget. Men det var ingen spor i det hele tatt, ikke ett eneste.

«Nå kan du fly», sa hun og pekte oppover. Reinkalven åpnet vingene. Den dukket seg, tok sats med framklauvene og stanset. Bjellen dinglet uten en lyd. «Fly!» sa Alva igjen, høyere denne gangen. Men kalven foldet sammen vingene og krøp sammen, liten som en mistet vott. Over dem gled flokken videre mot skykanten. Alva klemte hardt rundt votten sin. Hva hadde den som flokken kunne høre?

Vinden rykket i lua til Alva. Hun holdt fast i den med den ene hånden og så på den andre. Like under haken til reinkalven satt bjellen, blank til tross for snøen. Alva husket klingingen utenfor vinduet. Hun husket hvordan den hadde hørtes mellom granene.

«Kanskje de ikke ser oss», sa hun. «Men kanskje de hører.» Hun tok forsiktig tak i bjellen og ringte: kling, kling, kling. Tre tydelige lyder. Først svarte bare vinden. Alva ringte igjen, fastere. Kling, kling, kling. Da stanset en mørk prikk over skykanten. Så kom et svar, tynt, men tydelig: kling-kling-kling.

Ørene til reinkalven fór opp. På himmelen svingte de små prikkene tilbake. Flere bjeller klang fra skyene, som om stjernene ristet lommer fulle av sølv.

Alva så på akebakken. Den skrånet mykt ned fra toppen, glatt etter mange turer og bred nok for to. «Du trenger ikke begynne rett opp», sa hun. «Når jeg aker her, lener jeg meg framover først, og så går det av seg selv.» Hun stilte føttene ved kanten. «Ett gjennom granene, ett over isen, ett forbi lyktene, ett opp bakken ...» Reinkalven tok ett steg fram. Alva smilte. «... og ett ned bakken.»

Alva løp. Hun løp slik hun gjorde når akebrettet allerede hadde begynt å gli og man måtte rekke det før det forsvinner. Snøen føyk rundt støvlene. Reinkalven løp ved siden av henne, først stivt og så raskere.

«Ett ned bakken!» ropte Alva. Kalven strakte vingene ut. Ett hopp tok den. Så ett til. Ved det tredje hoppet var klauvene nesten ikke nær snøen. Bjellen sang så klart at Alva lo midt i pesingen. Reinkalven steg over snøkanten og opp i den lysnende himmelen. Flokken kom den i møte, klingende og glitrende, og den lille kalven fløy rett inn blant dem.

På julaftens morgen var huset stille igjen. Det duftet av kaffe, pepperkaker og det lille treet i hjørnet. På bordet lå safranbollene under et stripete håndkle. Alva gikk bort til vinduet.

I den nye snøen var det en rekke små klauvspor, helt fram til huset og tilbake igjen. I toppen av treet hang en liten sølvfarget bjelle i et mørkerødt bånd. Alva stilte seg på tå og ga den et forsiktig dytt. «Kling, kling, kling», sa den. Langt over taket kunne hun se en liten flokk på den rosa vinterhimmelen. Alva ringte én gang til.

Alva og bjella i snøen

Natten før julaften lander en liten flygende reinkalv utenfor vinduet til Alva, langt borte fra flokken sin. Alva følger spor gjennom snø, over syngende is og opp sin egen akebakke, der en liten bjelle må høres helt opp til himmelen.

nb-no.sagatilldig.se